

Landskap: Skåne Upptecknare: Eva Arvidsson, Åbo-Örsjö
 Härad: N Åbo Berättare: Alfred Nilsson, Prästderhus
 Socken: Örsjö Berättarens yrke: torpare o. skogshuggare
 Uppteckningsår: 1954 Född år 1873 i Örsjö

Övernatt. väsen. s. 1-4, 8.
 Kagi med bikupor v. dödsfall. s. 5.
 Vargar. s. 5-6.
 Alkuper av flätat enris. s. 6.
 Föremål av horn. s. 7.
 Potatislockning. s. 7.
 Skogshuggare. s. 7-8.

Myrtingar
I Alfred Nilssons barns döds ofta under
vår- och höstkvällarna hemska jämrande skri
från skogen. Det var myrtingarna, som skrek
Med myrtingar menade de gamla levande
begravda kungare. Dessa skulle ha särats under
Snapphansfejden och en månad, begravs till-
sammans med de riktigt döda i stora massgravar.
När sagesmannen nätt överi älter föreställa
han sig en kväll att försöka ha reda på vem
eller vad som frambragde de hemska ljuden.
Han lyckades smygande komma på ungefär sex
m. avstånd från det ställe där det hemska
ljudet hördes och fick se en bergar sitta i
ett träd och skrika. Numera hörs aldrig de hemska
skriken och bergaren har heller inte förekommit
här under de senaste 50 åren.

Odenjulet

Tedigt på vären i skymningen och på mättern
hördas från luften ett visande, skällande ljud.
Det var Oden som jagade. Då stängdes alla
dörrar och fönster och alla sökte sig inomhus.
Sagesmannen berättade att det var knickanden,
som frambringade ljuden.

Folket i Hallgöthöjden

Vern på trolden och det s. k. jordfolket var
i Nittens barndom mycket utbreddt och fast
rotad i skogsbornas sinnen. Jordfolket var
ett slags små människor, som i allmänhet
ansågs gudsinnade. Iordiga människor stod
perst av på mycket god fot med dem. En
sådan var förparen i Lingsbuket. (Ett barn
under Ösja's gods) En natt några dagar före jul,
när det stora julkaket var nästan avslutat
kom ett helt folklikt i i höket därstädes och

bad så varhelt att få läna bakkriget. Hon lovade
att säkert återställa det och fick sin önskan uppfyllt.
Brudet tröt sedan aldrig i Linges bröst.

"Vid fiske i en liten sjö" strax intill
fick fiskarna en dag en stor gädda med en
bjältra om haken. Samtidigt hördes en röst,
som bad dem släppa gäddan annars, hotade
den skulle ingen av fiskarna komma levande
iland. De vägrade och biten bröjde snabbt
vattenfylles. Tvärt när den var nära att sjunka
släppte de gäddan. Vattnet sjönk och de kommo
lyckligt iland.

Isagermammans barnsöm fanns en gammal
gumma, som ombalade att när hon en natt låg
i bädden med sin frustfädd kom två små dotter
fram till sängen och försökte ta barnet från henne.
Hon lyckades väcka sin man och då frösom de.

Under hösten hade en av familjen
lagt sitt spädbarn vid vägkanalen. En liten
kvinna kom gående på vägen med ett barn
på armen. Hon lyfte oförmått ut barnet
sedan stred den lille alltid och dag efter
ett par månader.

På 1600-talet bodde i Hallsjökyrkan ett
holl. En pige fick hjänt på kypet intill
Hermes matman sade till henne att när hon
kappade dricka fick hon aldrig lyfta sprundet
ur kaggen utan endast ta ur kappan. Ett
par månader gick och fullfarande fanns dricka
i kaggen. Då kunde inte pigan styra sin
nyfikenhet längre utan tog ut sprundet och
tittade ned i kaggen. Hon såg ingenting
annat än spindeltråd. Om var kaggen när
hon nästa dag skulle kappas dricka och hon föblev

Vid dödsfall.

De som hade bekänt skulle alltid ha varit
dessa medan begravningsföljet drog förbi,
annars dog bara fagernämnen påstod, att
barn gjorde så ännu idag, men de som användes
publiga bekant, som omöjligt det gamla sättet
att skydda sig.

En man var som dött ligger upp
det under taket i en bekant, för att
det skulle komma så nära himlen, som
möjligt.

Vargar

I Östergötland finns rester av flera varggrupper.
Den största beväringen vid Spång. När Nilsen
Nilsens, som var sin är gammal dog hennes
far. Nilsen hade en kex. En kväll, när hon
gick för att ta in denna, fick hon se en
varg, som försökte ta den. Hon lyckades

skrämma odjuset, men inte näre än att det
satt på inom gott synhåll och givade
styggt. Tre dagar senare var borgen ett
färd för grannen. Då blev det kallat till
vargskall. Varje ställe märkte skrika en man.
Endast herrarna hade biten. En varg skriks
under detta skall. Vode ha varit omkring
1810.

I Öbbary f bodde en man vid namn
Per Jönsson, som brände sig genom att
göra alkuper av fläskt enis till former lik-
nande bikupor. Gamla myket är fängades
i sådan föreställsvis i motsegrover men även
vid de tre storställeboerna, som fanns i
Öbbary för omkring en mansälder sedan.

I närheten av Ösje Krompark bodde

lille Træd. Han gjorde skedar, kerubim,
hängare m. m. av horn. Skederna kostade
10 öre st. Till smör gick det ej att använda
en sked av kerubim. Den skulle vara av
'värakorn' annars hängde smöret vid (Föäsen)

Den innersta strängen i gran- och furu-
stock lags så till vara & den kallades junga-
närer och användes som slubintiel vid
sprängning.

Vår grotatisplockning betalades 25 öre om dagen.
Plockarna skulle själva hålla sig med krog
och hacha.

Stenstuggarna hade i Alfred Nilssons
ungdom 35 öre m³ fri rumf ved och 50 öre fri
kärnan. Han hade varit med om att stugga

pa Osijn skog tra bokar som vardua gor
27 on³ ved.

Två trollplockar bodde på skogen. Slättan och beackan. Slättan hade en stor ihälig ek där hon brukade gömma sig, när hennes man ^(kallad Serselius) hade druckit spirit. (Slättans ek har tyvärr fallit för något år sedan.)